

Desa Muck

Anica

i sportski dan

Dcsd Muck

ANICA I SPORTSKI DAN

Naslov izvornika: Desa Muck Anica in Jportni dan

O Založba Mladinska knjiga, d. d, Ljubljana 2001

O *a hrvatsko izdanje Mozaik knjiga d. o o. Zagreb 2008.

Urednik Zoran Maljkovi

Sa slovenskoga prevela Jagna Poga mk

Ilustrirala i opremila Ana Koilr

Grafi ki urednik Src ko Joli

Nakladnik Mozaik knjiga d o. 0., Zagreb

Za izdava a Bojan Vidmar

Tisak Grafika So a, Nova Gorica, prosinac 201'

Sum i

^*ZI Hinve-ien/

•«X«.0*w

>w»n».ZOT-

« v-. v— *

na*v**sn>*-z*-*

«zo»o*3»a

Desa Muck

Anica

i sportski dan

Tre e izdanje

Ilustrirala Ana Košir

(R) Mozaik knjiga

To je Anica Pivnik. Osmam joj je godina.

Za sada joj se kretanje još ini ne im
jednostavnim i ugodnim.

Jednog poslijepodneva došao je u posjet Jakov. Izgledao je uistinu potreseno. Da je bio tko drugi. Anica bi ga možda upitala je li mu tko umro. Jakova nije mogla, jer mu je doista umrla mama kad mu je bilo pet godina.

»Sutra imamo sportski dan!«, rekao je plačnim glasom.

»Da! Nije li super?! Pobjedit u tužibabu Spelu u trčanju!« Anici su radosno zaiskrile oči. Potrčala je u vrt i spretno se popela na trešnju.

Jakov se uskoro dogegao za njom i sjeo pod drvo.

»Dođi gore!«, doviknula je Anica.

»Jesi li poludjela?! Mogao bih pasti! Ali, nisam ja ni te sreće«, zajaukao je Jakov.

»

»Kad bih se razbio, sutra ne bih morao
na sportski dan.«

Anica je ubrala kiticu trešanja.

»Ho eš re i, radije bi bio bolestan ili u gipsu, nego da moraš vježbati?!«

Jakov je ozbiljno kimnuo.

»A što je to tako loše u sportskom danu?«

»Sve! Najviše tr anje! Uvijek sam zadnji i... svi mi se rugaju.«

Anica je zamišljeno ispljunula košticu.

»Hajde, pokaži mi kako tr iš. Sigurno ne može biti tako grozno.«

Jakov se isprva silno opirao. Anica je morala prisegnuti da će oostati njegova prijateljica, iako će ga vidjeti kako trči. Tek je onda potrčao po vrtu. Anica doista još nije vidjela nešto slično.

Jakov se zgrbio tako da je nosom gotovo

doticao koljena. Stisnuo je pesnice i jednom se nogom svom silom odbacivao naprijed, dok se druga zapletala po svome. Najviše je podsjeao na bubamaru koja u prevelikim gojzericama trči kroz gusto blato.

Anica se toliko smijala da je umalo pala s grane.

»Eto, vidiš«, rekao je Jakov potišteno.

»Nešto tako smiješno još nisam vidjela!«
uskliknula je Anica i brisala suze od
smijeha. »Za ovo bi morao naplativati
ulaznice!«

Jakov je pogurenih ramena ostao stajati
pod drvetom. Anica se spustila k njemu.

»Možda bi ipak mogao zamoliti tatu da
ti napiše ispričnicu.«

»On bi je možda i napisao, ali Milena bi
bila strašno protiv. Znaš koliko je luda za
sportom!«

Milena je Jakovljeva baka. Anica ju je
vidjela kako svaki dan u blještavo
ružičasto travnjaku i bijelim tenisicama trči
u šumu. U grad se uvijek vozila biciklom,
a Jakov je pričao strašne priče o tome

iz

što ini sa svojim tijelom. Duge minute
stoji na glavi.

Onda se toliko sagne da joj glava izviri van kod stražnjice. To zove joga.

A ljeti, kad idu na more, svaki dan prepliva osam kilometara. Nije udno da joj se nitko ne usudi suprotstaviti.

»Ako se samo usudim spomenuti da mi sport ne leži, po ne vikati: 'Zdrav duh u zdravu tijelu!'«, pripovijedao je Jakov.

»Kad u im, uvijek me tako udari po

le ima da se izravnam, da zamalo
padnem sa stolice. Kad hodamo ulicom,
sve vrijeme vi e: 'Jedan, dva! Brže malo!
Nisi puž!' I stalno gnjavi moga tatu da
se upiše u atletski klub. Užas! Sre om,
tata uvijek zaboravi!«

»Hm, nešto treba u initi. Tako stvarno
ne možeš tr ati«, razmišljala je Anica.

»Najbolje e biti da te nau im barem
toliko, da svi ne umru od smijeha kad te
vide sutra na natjecanju.«

Stala je pod drvo i nagnula se naprijed.

»Dobro me gledaj. A onda eš u initi
isto. Jako je lako!«

Anica se istegnula kao struna i jurnula

s mjesta. Trčala je uspravno i izgledala je predivno.

Jakovu uopće nije bilo jasno kako uspijeva nešto tako zamršeno kao što je istodobno pomicanje ruku i nogu. »Bravo!«, vikao je.

Anica je s lako om otr ala krug po vrtu.

»Evo. sad pokušaj ti«, rekla je kad se vratila.

Jakov se nagnuo naprijed kao što je vidio da je u inila Anica.

»Priprema, pozor... Jedan. dva. tri - sad!«

Jakov se pokušao sjetiti što mora raditi s rukama. Po eo je silovito mahati.

»Oh, Jakove!«, povikao je Anin tata koji se pojavio na vratima dnevne sobe.

»Igraš se aviona? Izgledaš kao da eš svaki tren poletjeti.«

»Teško«, javila se s balkona Anina sestra Maja. »Izgleda kao pijana kokoš!«

»Sad vidiš zašto ne mogu naučiti ni kako se trčati«, pokunjeno je rekao Jakov.

»Svi mi se rugaju!«

»Morat ćemo otići nekamo, gdje ne ćemo biti nikoga«, zaključila je Anica.

Samo kamo? Sportsko igralište uvijek je puno dječurlije, a šuma i travnjak susjeda, koji onamo izvode pse.

»Trenirat ćemo noću!«, zaključila je Anica.

Kad je mama navečer ugasila svjetlo i zatvorila vrata za sobom. Anica se iskrala iz postelje, uzela budilicu, namjestila je na ponoć i skrila je pod jastuk. Jakov je učinio isto.

Anicu je probudila zvonjava i tresenje pod glavom, pa je hitro ustala. Činilo joj se da zvonjava odjekuje po cijeloj kući. Pritisnula je gumb i, zadržavši dah, osluškivala. Sve je bilo tiho. Pričekala je još nekoliko trenutaka, izvukla se iz postelje i obukla trenerku i teniske.

Na prstima se odšuljala hodnikom i
zastala kod vrata spava e sobe, iz koje
se razlijevalo tatino spasonosno hrkanje.
Onda je oprezno svladavala stubu po
stubu, došuljala se do predsoblja,
okrenula ključ u bravi - i ve je bila na
ulici! Uхватила ju je silna uznemirenost,
jer nikada nije bila tako kasno vani.

S Jakovom se bila dogovorila pred
njegovom kućom u susjednoj ulici. U
njihovu naselju bilo je mirno, samo je tu
i tamo gorjelo kakvo osamljeno svjetlo.
No je bila topla. Mirisala je na ljeto.

Jakov je već čekao, i zaputili su se
prema sportskom igralištu pokraj škole.

Anici se inilo sasvim prirodnim da se drže za ruke. Danju takvo što ne bi u inila ni za kakav novac.

Igralište je bilo pusto. Asfalt je lagano
svjetlucao na mjesecini.

»Dobro da je mrak«, šapnuo je Jakov.

Srce mu se stislo kad se sjetio da će mu
se za nekoliko sati upravo tu smijati
cijela škola.

»Ima dovoljno svjetla da možemo trenirati«, šapnula je Anica. Zapravo nisu znali zašto šapnu, ali valjda tako treba u te kasne sate.

Šmugnuli su kroz pritvorena vrata na igralište. Anica je duboko udahнула.

Uopće nije bila pospana.

»Psst...«, šapnuo je Jakov. »Nini mi se da *ujem* glasove...«

Anica je osluhнула. Začuo se pritajeni smijeh.

Anica i Jakov skrili su se iza grma. Od tamo su dobro vidjeli par koji je sjedio na travi, tako blizu da bi ih se moglo dotaknuti. Anica i Jakov su na mjesecini jasno vidjeli što rade. A radili su ovo:

Anica je postrance pogledom ošinula Jakova. I on je pogledao nju, ali mu u mraku nije vidjela oči. Anici s Jakovom nikad nije bilo dosadno. Štošta je znao. stalno je pitao i to već od svoje treće godine. Zajedno su iz mrijesta uzgojili nekoliko zdravih žaba. istraživali su o čemu

radionicu i od o eve stare bušilice
izumili miješalicu za pala inke. Kad
odrastu, naravno, vjen at e se. Na kraju
krajeva. Jakov joj je bio najbolji prijatelj...
Anica je brzo izvukla ruku iz Jakovljeve.
Postalo im je nekako nelagodno.
»Idemo!«, šapnula je.

Tiho su se odšuljali i požurili prema
travnjaku, koji se prostirao izme u
sportskog igrališta i rijeke.

»Tako, ovdje emo imati mira«, rekla je
Anica kad su se zaustavili. »Tr at emo
do rijeke. Po ni! Tri, etiri!«

Jakov je jurnuo. I pao na tlo koliko je
dug i širok.

»Nisi mi rekla kojom nogom da po nem...«, pokušao je objasniti.

»Nije važno, samo potr i!«

Jakov je potr ao.

»Drži se uspravno! Izgledaš kao stara

kornja a! I što to radiš s rukama?! Nisi
helikopter!«, vikala je.

Jakov je dotr ao natrag.

»Nema smisla. Nikad ne u nau iti.«

»Nije istina. Mnogo ve e budale od tebe
znaju tr ati«, re e Anica uvjereno.

»Nisu svi za sve. Oni koji znaju tr ati,
možda ne znaju napamet množiti
brojeve do sto.«

Anica je ve htjela prigovoriti, kad je
njihovu pozornost zaokupila sjena što se
pritajeno vukla od rijeke prema njima.

»Isuse...«, šapnula je Anica. Stresla se.

Vodenjak! Stvar se postepeno

približavala... Ne, divovski rak o kojem je
itala u nekoj bajci!

»Idem ja!«, zajauknula je.

»Ne mi i se!« šapnuo je Jakov. »Zar ne vidiš da je pas? itao sam da je u susretu s nepoznatim psom najbolje mirovati. Ina e e te napasti.«

Anici su dlanovi bili posve mokri. Pas se zaustavio i promatrao ih. Bio je velik i mršav. Zapravo je bio upravo ovakav: _____

U nestvarnoj svjetlosti mjeseca vidjelo se kako mu ispod oguljena krzna strše rebra. Anica je primijetila da mu oči crvenkasto svijetle.

»Bijesan je«, malaksalo je uzdahnula.

»Ištao sam da na ovom području nema bijesnila«, ozbiljno je rekao Jakov.

To je Anicu donekle umirilo. Dobro je da Jakov toliko išta.

»Psi u«, zacviljela je drhtavim, uliziva kim glasom. Pas je divlje mahnuo repom i hladnom njuškicom dotaknuo njezinu ruku.

»Pa... pa sasvim je dobar.«

»To se nikad ne zna kod pasa lutalica«, rekao je Jakov. » itao sam da treba biti oprezan. Sad lijepo polako krenimo prema cesti.«

Tako su i u inili.

»Ide za nama«, izjavila je Anica.

»Pretvaraj se da ga ne primje uješ.

Samo lijepo polako...«, govorio je Jakov i dodao: »Sada naravno više ne dolazi u obzir da vježbamo tr anje. Pas bi u trenutku sko io na mene.«

U njegovu glasu nije bilo nimalo žaljenja.
Do ku e su ih dijelile još etiri ulice.
A onda se pred njima pojavila golema
sjena.

Muški lik zastao je pred njima kao ukopan.

Njegova glava Anici je izgledala tako grozomorno, da je zakrivala mjesec i pola neba. Pas je tiho zarežao iza njezinih leđa.

»Hej, djevice, što čete vani tako kasno? Već je jedan...«

Anici u to doba uopće nije bilo do razgovora s nepoznatima. Uhvatio ju je neizmjeran strah. Zaletjela se pokraj neznanca i pojurila prema kući. Noge su je tako brzo nosile, da ih je tijelo jedva dostizalo.

A tada ju je nešto preteklo. Bio je to Jakov. Uskoro je u daljini vidjela još samo njegov obris. Pas je veselo trčao za njim.

Zaustavili su se ispred Ani ine ku e i još dugo samo hvatali dah. prije nego što su uspjeli progovoriti. Pas je sjedio izme u njih i promatrao ih.

»Pa... možda je bio samo netko tko voli šetati noću...«, dahtao je Jakov. »Itao sam...«

»Uopće me ne zanima!«, prosiktala je Anica. »Meni je mama rekla da djeca ne smiju noću van jer je opasno!«

Onda je upitala: »Hoćeš li se sada usuditi sam do svoje kuće?«

»Ma... Imam samo tri minute do tamo. Preživjet ću«, rekao je Jakov i pognute glave krenuo.

»Jakove!«, zovnula ga je tiho Anica.

»Možeš trčati. Onako kao maloprije. Super si trčao. Potpuno pravilno. I kakva brzina!«

Jakov se nasmijuljio i potrčao. Kao srndać.

Sljedećega jutra mama nikako nije mogla probuditi Anicu.

»Pa ne moraš u školu! Imate sportski dan!«, kao u snu slušala je mamine riječi. Anici se činilo da se nje uopće ne tiče. Ona bi samo htjela spavati.

»Pa što je s tobom? Ina e se uvijek veseliš sportskom danu! Da nisi bolesna? Ho eš li ostati kod ku e?«

Anica je u trenu otvorila o i. To, kako e Jakov tr ati ipak na smije propustiti! S mukom se izvukla iz postelje, odjenula i otišla u kuhinju, gdje je mama, ve odjevena za odlazak na posao, postavljala doru ak na stol. Otac je ve bio otišao.

A Maja? Me e
ustati?

»Jadnica se jako loše osjeća... Popodne
u je odvesti k liječniku, ako joj ne bude
bolje«, rekla je mama sućutno, poljubila
Anicu i otišla na posao. Anica nije mogla
shvatiti kako to da mama svih tih
godina nije primijetila da se Maja razboli
prije svakog sportskog dana.

Mama se vratila trenutak poslije.

»Samo polako pro i pokraj njega i sve e biti u redu!«, rekla joj je Anica i ispri ala sve što je prošle no i doznala od Jakova. Mama je otišla i ovaj put se više nije vratila natrag.

Kad je Anica izašla, pas je još uvijek bio tamo. Po eo je mahati repom i veselo zacvilio kada ju je ugledao.

»Pa ti si posve sladak psi . samo si strašno mršav«, ustvrdila je Anica. Vratila se u ku u. U zdjelu je ulila mlijeko i nadrobila kruh.

Pas je pohlepno jeo. Dok ga je Anica promatrala, sažalio joj se.

»Nazvat u te Sre ko«, rekla mu je ljubazno.

Onda su zajedno otišli do škole.

Djeca su se gurala na sportskom igralištu pokraj škole i na travnjaku iza njega, gdje su Anica i Jakov prošle no i doživjeli toliko dogodovština. Kad je njezin razred stao na start. Anica je primijetila Jakova. Mahao joj je i pokazivao stisnute pesnice.

Anica mu je odmahнула.

Anica je trčala lošije nego inače. Noge je nisu slušale i s užasom je ustanovila kako je prestiže mrska Špela.

To ne smije dopustiti. Skupila je svu snagu, ali činilo joj se da se uopće ne pomiče.

»Anice! Idemo, Anice!«, urala je Jakova kako viče. Ali nije ništa pomoglo. Na cilj je došla druga.

Jakov je dotrčao do nje.

»Bila si super!«, rekao joj je s divljenjem.

»Tek druga... Prvi put u životu!«, progundala je Anica.

»Svejedno. Tako si lijepo trčala!«

Anica je slegnula ramenima.

»To je zato što se nisam naspavala«, rekla je Jakovu i ružno ga pogledala. Nekako joj se činilo da je on kriv za njezin poraz.

Jakovljevi se razred natjecao sljedeći. Anica je stala tik uz stazu. Odlučila je navijati za njega iz petnih žila. Možda mu nije smjela predbaciti. Na kraju krajeva, sama je predložila da nastupe zajedno. Trčati.

Jakov je na znak profesora tjelesnog poletio poput strijele. Anica nije mogla vjerovati svojim očima. Trčao je tako opušteno, uspravljeno i držao je ritam. Bio je čak šesti!

A onda se dogodilo. Gumica u Jakovljevim hlačama za tjelesni popustila je. Bio je toliko zaokupljen trčanjem, da to nije ni primijetio.

I ve su mu munjevito skliznule nadolje i ovile se oko gležnjeva. Jakov se nogama zapleo u njih i u trenutku se izvrnuo na tlo. To je izgledalo nekako ovako:

Oni, koji su tr ali iza njega, zaustavili su se i od smijeha udarali po koljenima. Neki su se ak valjali po asfaltu. Svi oko Anice grohotom su se smijali. Profesor tjelesnoga brisao je suze od smijeha.

Smijeh je odzvanjao po cijelom sportskom igralištu. A onda se i Anica nasmijala. Kad su se Anica i Jakov vra ali ku i. pokraj škole im se pridružio Sre ko. Anica se nekako nadala da ga više ne e biti, ali malo se i razveselila kad ga je ugledala.

»Ho e li to sada biti tvoj pas?«

»Ma ne! Moji bi poludjeli kada bi mi takvo što palo napamet!«

Nakon toga cijelim su putem šutjeli.

Anica je primijetila da Jakov sve vrijeme stiš e pesnice. Kad su stigli do raskrižja s Jakovljevom ulicom, rekla mu je:

»Ipak si super tr ao! Da ti se nije dogodilo, no... ono... možda bi pobijedio!«

»Ne bih! Tik prije no što mi se
dogodilo... ono... ve mi je ponestajalo
snage!«

Tada su mu na o i navrle suze i iz njega
je izletjelo:

»Uvijek e mi se smijati!«

»Što god radio u životu, uvijek će mi se smijati!«

Anica nije znala što reći.

»Ja ti se nisam smijala«, slagala je. Tada ju je, kad se sjetila kako su hlače za tjelesni skliznule nadolje i njegova pada, uhvatilo nezaustavljivo hihotanje.

»Oprosti«, cerekala se »ali bilo je doista smiješno!«

»Znao sam!«, uvrijeđeno je rekao Jakov i bez pozdrava požurio kući.

Maji je poslijepodne, naravno, već bilo mnogo bolje. Stanje joj se tako munjevito popravljalo da je uskoro opet počela zezati Anicu.

Tata je zanovijetao zbog psa, koji je uporno ležao na pragu pred ku om.

Zaprijetio je da e pozvati veterinare da ga odvedu. Mama je rekla da e dati oglas u novine i pri ekati ho e li tko do i po njega. Onda ga je odvela u vrt i dala mu zdjelu s ostacima ru ka.

»Ako se nitko ne javi, odvest ćemo ga u sklonište za pse«, rekla je. »Neki ljudi doista nemaju nikakav odnos prema životinjama. Kako mogu pustiti da pas gladan skice uokolo!«

Anica se cijelo poslijepodne igrala sa Srekom. Ali svejedno, činilo joj se da bi bilo još zabavnije da je i Jakov tu. Na kraju krajeva, već je toliko pročitao o psima.

Navečer je mama sjela k Anici na krevet i pomilovala je: »Baš lijepo da si bila druga! Sretna si, zar ne?«

Anica je mlako kimnula.

»Nešto nije u redu, Anice?«

Anica joj je objasnila što se dogodilo

Jakovu i kako je bio uvijek en što mu se smijala.

»To je moralo biti stvarno smiješno!«, rekla je mama i po elala se smijati.

»Da, i sad je cijela škola prišla samo o tome. Jadni Jakov!«

»Možda je sada još neko vrijeme biti tužan. Onda će se sve skupa zaboraviti i uskoro će se i njemu poći iiniti zabavno. Vidjet ćeš. kad bude velik, prijateljima će prepričavati tu zgodu i zajedno će se smijati na sav glas!«

Anici se to činilo posve moguće.

»Ali, ti ga zbog toga ništa manje ne voliš, zar ne, Anice?«

Upravo suprotno! Anici se činilo da ga još više voli.

»Je li to sve što si mi htjela reći?«, oprezno je pitala mama. Anica se, ni uz najbolju volju, nije mogla sjetiti da je bilo još što.

»Pa, mislila sam...«, rekla je mama.

»Susjed Franjo mi je u trgovini rekao da je prošle noći, kad se vraćao iz šetnje s psom, sreo dvoje djece. Dječak i djevojčicu, i da su bili navlas slični tebi i Jakovu.«

Anici je laknulo. I onda je mami ispričala sve o tome kako su ona i Jakov usred noći ušli u krevet. Rekla joj je i za Srećku.

»Stvarno si dobra prijateljica. Anice«, počela je mama. Onda je još jednom ponovila predavanje o opasnostima koje vrebaju na malu djecu. »Zato što si mi rekla istinu, neću se ljutiti. Sve će biti u redu«, rekla je. Poljubila je i otišla.

Anica je pomislila kako će možda uistinu sve biti u redu. Možda će moći i zadržati Srećka.

Možda će se ovoga sportskog dana sjećati cijeli život kao dana kad je konačno dobila psa. Zasigurno će se s Jakovom jednom strašno smijati kad se

svoga skupa sjete. Potom je kona no
zadovoljno utonula u san.

